

mörkret, Lifsleda, og hvad der efter hendes Død fandtes af Udkast til Sörgespillet *Den bergtagna*, blev til i denne Tid. Hun søgte, med den dødsdømtes Angst, at gribe ethvert Tag i Livet, enhver udstrakt Haand, som kunde holde hende fast. „Jeg gaar omkring som en Hund, der ved, den skal dø, men som netop derfor tigger Menneskers Kjærtegn“, sagde hun kort før Enden. Alt var hende i denne Tid en saa stærk Pine, at man knap er i Stand til at fatte, hvor saa uvæsentlige Ting kunde bringe hende i saa stærkt Sindsoprør, dersom man ikke havde erfaret, at der gives en Lidelse, der ligesom Ild kaster sig over Spaanen saa vel som over Skoven, der søger sin Næring i alt. Det sidste store Forsøg paa Selvforsvar mod Døden var Rejsen til Paris sammen med en Veninde; men ogsaa dette mislykkedes. Hun havde først i Sinde at dø i Paris. Men hun fandt denne By for stor, mens Hørby var for lille. Hun valgte da Kjøbenhavn, hvor hun opholdt sig de sidste Uger under fortvivlede Forsøg paa at arbejde og Forsøg paa Modstand lige til det sidste. Men Dødstanken sneg sig bestandig nærmere, lokkende, skræmmende. I sit sidste Brev siger hun, at hun „af overmenneskelige Sjælekvaler blev tvungen ned i det sorte Dyb“, Sjælekvaler, som nu endelig havde overvundet hendes Frygt for Dødens Kval og hendes Vilje til at leve. Hendes Selvbeherskelse var dog endnu stærk nok til, at hun ikke den sidste Aften forraadte, at Beslutningen var uigjenkaldelig taget, ikke en Gang over for Axel Lundegård, som besøgte hende om Aftenen den 21de Juli, og som i de sidste sønderrevne Aar af hendes Liv efter hendes egne Ord havde været for hende „alt, hvad et godt Menneske kan være for et andet“.

Ensom, som hun havde levet, døde Ernst Ahlgren for sin egen Haand Natten til den 22de Juli 1888.

*

*

*

Allerede den 18de Juli havde Ernst Ahlgren skrevet de Ord „til de efterlevende“, hvori hun gjorde Axel Lundegård til sin litterære Arvetager. I et Brev, som fandtes paa hendes Bord, er denne Arv overgivet ham selv med nogle simple Ord, der udtrykke Taknemlighed, Venskab og Tillid. Som sit Ønske udtalte hun ogsaa at blive begravet i Kjøbenhavn.

Hun hviler der paa Vestre Kirkegaard nær ved Havet. Mindestenen bærer kun Navnet *Ernst Ahlgren* og to italienske